

"Žmogaus kūnas gyvai esybei duotas tam, kad ji patirtų savo dvasinę esmę ir suvoktų, iš kokio šaltinio semtis laimės".

Iš viso to, ką po savęs paliko Śrīla Prabhupāda, jo paties nuomone, svarbiausia yra knygos. Jis yra ne kartą sakęs, kad senovės Vedų tekstų vertimas ir komentavimas yra viso jo gyvenimo prasmė. 1970 metais Śrīla Prabhupāda įkūrė "Bhaktivedanta Book Trust", kuri dabar yra stambiausia Vedų literatūros leidykla pasaulyje. Per dvidešimt penkerius gyvavimo metus jos leidžiamos knygos pasiekė milijonus skaitytojų, ir daugelis jų neabejotinai praturtino savo gyvenimą tikra dvasine patirtimi. Šis skyrelis glaustai supažindins skaitytoją su dvasinėmis tiesomis, dėstomomis jo knygoje.

"Žmogaus kūnas gyvai esybei duotas tam, kad ji patirtų savo dvasinę esmę ir suvoktų, iš kokio šaltinio semtis laimės".

Śrīlos Prabhupādos knygos iškelia žmogaus gyvybės formos svarbą

Mūsų planetoje gyvybė reiškiasi pačiomis įvairiausiomis formomis. Tai — medžiai, kiti augalai, taip pat didžiulė gausybė vandens gyvių, vabzdžių, paukščių, įvairių rūšių žvėrių, žinduolių. Žmogus irgi yra viena iš gyvybės formų, ir vis dėlto nereikia būti dideliu mokslininku, kad nepastebėtum žmogaus ypatumų, išskiriančių jį iš kitų gyvybės formų. Kokie gi tie ypatumai?

Į šį klausimą atsakytume kitu klausimu. O kas skiria gyvas formas nuo negyvų? Atsakysime — sąmonė, arba suvokimo galia. Pastarasis požymis didesniu ar mažesniu mastu charakteringas visoms gyvybės formoms. Neatsitiktinai mes vadiname jas *gyvomis* būtybėmis. Sąmonės požymiai būdingi ir bakterijai, ir kambariniam augalui, bet mūsų pietų stalas ir kėdės jokių gyvybės ženklų nerodo.

Akivaizdu ir tai, kad skirtingos gyvybės formos skiriasi ir sąmonės lygiu. Žmogus atstovauja aukščiausiam mums žinomai sąmonės formai. Būtent aukštai organizuota sąmonė ir išskiria jį iš kitų gyvybės formų mūsų planetoje.

Ir vis dėlto kuo žmogaus sąmonė tokia ypatinga? Kuo ji skiriasi nuo vabzdžio, paukščio, žvėries ir beždžionės sąmonės? Jie valgo, miega, dauginasi, ginasi; mes taip pat valgome, miegame, dauginamės, ginamės. Gebėjimas rafinuočiau tenkinti šiuos instinktus liudija žmogų turint aukščiau organizuotą sąmonę, tačiau tai dar nepakankamas pagrindas laikyti žmogų pranašesniu už kitas gyvybės formas.

Labiau pagrįstas būtų aiškinimas, kad žmogus gali kelti būties prasmės klausimus, gilintis į savo vidų, domėtis savąja ir Dievo prigimtimi. Tik žmogus sukuria kalbą, mąsto apie gyvenimo prasmę ir stebisi žvaigždėtu dangumi. Šios dovanos neturi jokia kita gyvybės forma.

Todėl Vedos ir pataria, kad gavusi žmogaus kūną gyva būtybė stengtųsi pažinti save, ją supantį pasaulį Dievą, ir suvokti, kaip žmogus, visata ir Dievas susiję tarpusavyje. Žmogus pašauktas ieškoti atsakymo į klausimą, kaip išspręsti esmines būties problemas — išvengti gimimo, mirties, senatvės ir ligų. Katės, šunys nepajėgūs kelti šių klausimų, tačiau žmogus privalo apie tai susimąstyti.

Šrilos Prabhupādos knygos atskleidžia nelygstamą Vedų išmintį

Jei mes suvokiame šių klausimų svarbą, tolesnis natūralus žingsnis turėtų būti vertų pasitikėjimo atsakymų paieška. Ir jei atsakymai į klausimus (apie sielą, pasaulį ir Dievą) apskritai egzistuoja, jie privalo išeiti iš nepaneigiamo autoriteto lūpų, o nebūti tik "tavo", "mano", Froido ar Einšteino nuomonė. Mūsų jautimai netobuli ir mes neišvengiame klaidų, vadinasi, mūsų nuomonė apie dalykus, kurie yra už mūsų patyrimo ribos, negali būti patikima informacija.

"Vedos yra ne žmogaus proto kūrinys. Vedų išmintis atėjo iš dvasinio pasaulio, ją žmogui dovanojo Viešpats Krišna."

Todėl žmogaus pastangos pažinti dalykus, išeinančius už jo patyrimo ribų, empiriškai yra iš anksto pasmerktos. Vadinasi, menamos tiesos, įrodytos remiantis išimtinai abstrakčiuoju protavimu, nepadės mums pažinti Absoliučios Tiesos, kuri turinčiam netobulus jautimus ir protą yra nepasiekiamą.

Vedos teigia, kad norint pažinti mūsų patyrimui nepasiekiamus dalykus — žmogaus nepatirtus ir nesuvokiamus — būtina kreiptis į tą, kuris pažino tiesą. Transcendentinė Vedų išmintis išėjo iš Paties Aukščiausiojo Viešpaties lūpų, Jis pirmasis paskelbė Vedas. Nėra aukštesnės jėgos už visų galingiausiąją būtybę — Viešpatį. Čia peršasi logiška išvada, kad Jisai žino viską iki galo. Todėl kiekvienas, kuris perteikia iš Jo gautas žinias be iškraipymų, perteikia nelygstamą tiesą. Žmogui tereikia teoriškai tarti, kad ši prielaida teisinga, ir jam laipsniškai atsivers visa Vedų išmintis.

Tobulas Vedų mokymas buvo perduodamas nenutrūkstama dvasinių mokytojų seka, nepakitęs iš amžių į amžius. Śrīla Prabhupāda atstovauja vienai iš tokių dvasinių mokytojų sekų. Ji tęsiasi ištisus tūkstantmečius, jos pradininkas Patsai Viešpats Krišna. Taigi tiesos, kurias Śrīla Prabhupāda skelbia savo knygoje, yra tapachios toms, kurios išėjo iš Paties Aukščiausiojo Viešpaties lūpų. Śrīla Prabhupāda neišradinėja savo "tiesos". Jis tiesiog perteikia laikui nepavaldžią Vedų išmintį pirminiu jos pavidalu, nieko nekeisdamas, nieko nuo savęs nepridėjęs ir neatėmęs.

Pačią reikšmingiausią Śrīlos Prabhupādos literatūrinio palikimo dalį sudaro trys Vedų tekstai — "Bhagavad-gītā", "Śrīmad-Bhāgavatam", "Čaitanja-caritāmṛta". Dvidešimt penkiuose tomuose išsamiai dėstomas pirminis, neiškraipytas Vedų mokymas apie Dievo pažinimą (*bhāgavata-dharma*). Šių knygų vertimas į anglų kalbą ir išsamūs komentarai — neįkainojamas Śrīlos Prabhupādos įnašas į dvasinį, intelektualinį ir kultūrinį viso pasaulio gyvenimą.

Śrīlos Prabhupādos knygos formuluoja universalius mokslinius Dievo pažinimo principus

Vedų mokymą, kurį pristato Śrīlos Prabhupādos knygos, galima apibendrintai suskirstyti į tris kategorijas, kurios įvardijamos trimis sanskrito žodžiais: *sambandha*, *abhidhēja* ir *prajodžana*.

Žodis

sambandha

nusako mūsų savitarpio santykius su Dievu,

abhidhēja

— jais grindžiamą veiksmą, o

prajodžana

—galutinį tikslą, tobulybę. Šios trys Dievo suvokimo kategorijos yra būdingas visų pasaulio religinių mokymų elementas, jos universalios.

Śrīlos Prabhupādos knygos leidžia giliau suprasti Dievą kiekvienam iš mūsų, neatsisakant savo religinių, tautinių ar kultūrinių šaknų. Mokslas apie Dievo pažinimą, apie tai, kaip geriau suprasti savo santykius su Juo, kaip išsiugdyti meilę Dievui, neturi nieko bendra su sektantišku tikėjimu. Tai tikslai, kurių neišsižadės nė viena pasaulio religija, kitaip sakant, tikslai, kurie sudaro visokios religijos esmę, yra universalūs ją charakterizuojantys požymiai.

Religijos gali nesutarti, kuriam Dievo vardui teiktina pirmenybė, taip pat gali skirtis garbinimo būdai, apeigyno reikalavimai, doktrina. Tačiau svarbiausias kriterijus vertinant religiją yra ją išpažįstančiojo supratimas ir meilė Dievui. Tikroji religija — tai meilė Dievui. Meilė Dievui — centrinė ir svarbiausioji tema Śrīlos Prabhupādos knygose.

Śrīlos Prabhupādos knygos paaiškina skirtumą tarp savojo "aš" ir kūno

Materialiame pasaulyje visi be išimties reiškiniai turi pradžią ir pabaigą. Šiuolaikinėje kultūroje vyrauja idėja apie tai, kad sąmonė yra vienas iš daugelio materialių reiškinių. Iš jos plaukia įsitikinimas, kad sąmonė (savasis "aš") užgęsta kartu su materialiu kūnu. Tačiau tai buvo ir tebėra nepatvirtinta prielaida. Jos teisingumo neįrodo nei mokslinis stebėjimas, nei eksperimentas.

Nepaisant to, šiuolaikinėje materialistinėje sąmonėje idėja apie tai, kad savasis "aš" numiršta kartu su kūnu, yra giliai įleidusi šaknis; daugumai mūsų nuo pat vaikystės sąmoningai ar nesąmoningai buvo skiepijamas tikėjimas savojo "aš" mirtingumu. Tačiau nedažnas susimąsto apie tokios galvosenos poveikį žmogaus pasaulėjautai, apie tai, kad ji stumia mus prie voidizmo ir nihilizmo.

Viena esmingiausių Vedų mokymo doktrinų tiesiogiai konfliktuoja su šiuolaikine moksline sąmonės ir gyvybės samprata. Pasak šios doktrinos, individuali sąmonė yra nuolat savarankiškai egzistuojanti realybė, nepriklausoma nuo neurobiologinių funkcijų.

Tai, jog materialiam kūne glūdi sąmonę turintis stebėtojas, kuris nuolat kintant fizinėms ir psichinėms būsenoms niekur neišnyksta, byloja apie tai, kad egzistuoja dvi energijos—dvasinė (besireiškianti kaip sąmoningas "aš") bei materialioji (besireiškianti kaip laikinas kūnas). Vedos nurodo, kad materialiam kūnui išnykus dvasinė energija, kurios požymis yra sąmonė, egzistuoja toliau.

Jei kiekvienas mūsų yra amžina siela, vilkinti skirtingą kūnišką apdarą, peršasi logiška išvada, kad didžiausia geradarystė žmonijai yra veikla, padedanti suvokti žmogui savo dvasinę tapatybę ir atkurti užmirštus ryšius su Dievu. Veikla, apie kurią kalbama, vadinasi Krišnos sąmonė.

Gelbėti skęstančiojo drabužius yra beprasmis žygis, toks pats beprasmis kaip humanitarinė veikla, apsiribojanti laikino materialaus kūno egzistavimo sąlygų gerinimu, nes kūnui lemta pasenti, susirgti ir galop mirti.

Čia prisimintini paties Šrīlos Prabhupādos žodžiai iš "Śrīmad-Bhāgavatam": "Tikrasis "aš" egzistuoja aukščiau šiurkštaus fizinio kūno ir subtilaus proto stichijų. Savasis "aš" yra energijos šaltinis, aktyvusis pradas, įjungiantis proto ir kūno funkcijas. Nesuvokdama miegančios sielos poreikių ir tesirūpindama vien savo kūnu ir protu, gyva būtybė negali būti laiminga... Visų pirma būtina patenkinti dvasinės esybės, sielos, poreikius. Paukštis, tupintis narvelyje, negali būti laimingas, jei mes užmirštame jį pati rūpinamės tik jo narveliu...

Meilė Dievui snaudžia visų mūsų širdyse... Todėl mes turime rinktis tokias veiklos formas, kurios pažadintų iš miego mūsų dievišką sąmonę. Vienas vienintelis būdas tai padaryti — klausytis pasakojimų apie dieviškus Aukščiausiojo Viešpaties žygius ir Jį šlovinti. Neveltui pasakyta, kad bet kuris darbas, jei jis neskatina poreikio klausytis transcendentinio Dievo žodžio ir kartoti šventąjį Dievo vardą, yra tuščias laiko gaišinimas."